

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΕΤΟΣ ΙΑ'.—ΤΟΜΟΣ ΙΑ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1897—1898

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

Καλλιπρὸν Παρρεν

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βέλιπεργκ καὶ Ἀ' Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία Καλλιπρὸν Παρρεν

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολέουσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταβλάς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Δεκαετηρίς τῆς «Ἐφ.μ. τῶν Κυριῶν». (Εἰκὼν Ἰσαβέλλας Θεοτόκη). Ἡ Δεκαετηρίς (ποίημα ὑπὸ κ. Σαπρῶς Λεοντιάδος). — Στέφανος δικαιοσύνης (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Οἰκονομίδου). — Δέκα χρόνια (ποίημα ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοδέργη Δασκαλοπούλου). — Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν βασιλέα Γεώργιον (Severius μετὰφρ. κ. Παλλοῦς Κοῦμοτσόγλου. Διήγημα ὑπὸ (δου Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου). Ἡ Πόλεμος κατὰ τοῦ στηθαδέμου ὑπὸ (δου Μαρίας Ζήθ). — Γυναικεῖος Κόσμος (ὑπὸ φιλικῆς). — Συνταγῆ. Συμβουλὴ. Βίδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Ἡ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Μία δεκαετηρίς τῆς Ἐφ.μ. τῶν Κυριῶν, ἔργου δημοσιογραφικοῦ ἀποκλειστικῶς γυναικείου, θὰ ἦτο ἑορτὴ ἀσυνήθους δράσεως γυναικείας, σταθμὸς σταδίου, ὅχι πολὺ προσιτοῦ εἰς τὰς Ἑλληνίδας μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ οἰκείου καὶ ἐλευθέρου ἀναμφιβόλως διὰ τὰς Ἑλληνίδας τοῦ μέλλοντος.

Σήμερον ὅμως ὅτε ὁ τόπος μας διέρχεται στιγμὰς κινδύνου καὶ δοκιμασίας, πᾶσα ἡμέρα ἑορτῆς, ὅσον μεγάλη καὶ ἐπίσημος καὶ ἂν εἶναι, λησμονεῖται, παραβλέπεται, παρέχεται ἀπαρητήρητος. Δὲν θὰ ἐσημειοῦμεν λοιπὸν τὴν ἑορτάσιμον αὐτὴν ἡμέραν τῆς δημοσιογραφικῆς μας δράσεως, ἐὰν δὲν

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΘΕΟΤΟΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣΑ ΠΡΟ ΜΙΑΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ

συνεδέετο αὐτὴ ἀδυσχερῶς μὲ ἰδέαν μεγάλην, ἰδέαν νέαν, ἰδέαν εὐεργετικὴν διὰ τὸ φύλόν μας, διὰ τὴν οἰκογένειαν, διὰ τὴν πατρίδα, ἰδέαν, ἧς αὐτὴ ἐγένετο ἡ ἀποστολὸς καὶ ὑπέρημαχος, αὐτὴ ἡ δημιουργὸς καὶ μυριστομὸς ἀνὰ σύμπαντα τὸν Ἑλληνισμόν κήρυξ.

Τὴν ἐπικράτησιν λοιπὸν καὶ ἐπισημοποίησιν τῆς ἰδέας ταύτης τὴν ἐπιτευχθεῖσαν δι' ἀγῶνων συνεχῶν δεκαετηρίδος ὅλης, ἑορτάζομεν σήμερον, ὅτε ἀκριβῶς ἀπεδείχθη ἐπισήμως καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ὅτι ὑπὲρ τοῦ καλοῦ

ἠγωνίσθημεν καὶ ὅτι ἐξήλθομεν τῆς πάλης νικητρίαι. Ἡ ἱστορία τοῦ δεκαετοῦς βίου τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν συνοφίζεται εἰς ὀλίγας λέξεις: Τὸ πρόγραμμα,

Τὸ ὅποσον ἠκολούθησεν εἶναι σύντομον καὶ περιεκτικόν.

Νὰ ἀφυπνίσῃ τὴν γυναῖκα, νὰ ἐξεγείρῃ τὸ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς ὑποκλινόμενον αἴσθημα τῆς ἰδίας ἀξίας καὶ δυνάμεως, νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐτοπεποίθησιν, ἣν αἰῶνες δουλείας καὶ βαρβαρότητος κατέπνιξαν, νὰ τὴν ἀποσπάσῃ τοῦ ληθάργου, εἰς ὃν τὴν εἶχε βυθίσει βίος μαλθακότητος καὶ ἀδρακείας, νὰ ἀναστηλώσῃ ἐπὶ τῆς οἰκογενειακῆς στέγης τὴν σημαίαν, ἐπ' ἧς ὁ Χριστὸς μετὰ τὸ ἴδιον αἷμα ἐσημείωσε τὴν ἀδελφοποίησιν καὶ ἐξίσωσιν—ὄχι ἀφομοίωσιν—τῶν δύο φύλων, ἰδοὺ ἡ ἰδέα ἧς ἐτάχθη φανατικὸς θεμελιωτὴς καὶ ἰδρυτὴς ἡ «*Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν*».

Μετὰ τὴν σημαίαν αὐτὴν ὑψηλὰ ἠγωνίσθη καὶ διεξεδίκαξε βῆμα πρὸς βῆμα, σταθμὸν πρὸς σταθμὸν τὴν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ ἀρμόζουσαν εἰς τὴν γυναῖκα θέσιν, τὴν σύμφωνον πρὸς τὴν φύσιν τῆς καὶ πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ ὁρισθέντα προορισμὸν τῆς καὶ ὄχι πρὸς τὸ ἐξαμβλωματικὸν δημιουργημα τῶν προλήψεων, τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς ἀγρίας βρῆχρότητος, ἣν μᾶς ἐκληρονόμησεν ἡ σκοτεινὴ καὶ καταστρεπτικὴ τοῦ μεσαίωνος περίοδος.

Ὁ δρόμος, τὸν ὅποσον ἐπὶ δέκα συνεχῆ ἔτη διήνυστε, δὲν ἦτο οὔτε ὀμαλὸς, οὔτε ἀνοσοπαρμένος. Δὲν ἀνατρέπει τις εὐκόλως καθεστῶς, ἐπιβλήθην ὑπὸ μακροῦ χρόνου, καὶ ὑπὸ συνθηκῶν βίου δουλικοῦ, οὔτε ἐκρίζωνει ἀκόπως ρίζας φυτοῦ, ἔστω καὶ φαρμακικοῦ, καὶ ἐν αὐταῖς εἶναι ἐρριζωμέναι εἰς γῆν ξηρὰν καὶ ἄγονον.

Ὑπῆρξαν στιγμαὶ κατὰ τὸ δεκαετὲς αὐτὸ διάστημα, καθ' ἃς ὁ σταυρὸς ἦτο βρῆχρὸς διὰ τὰς ἀσθενεῖς χεῖρας, αἵτινες τὸν ἔφερον καθ' ἃς ἡ ἀπογοήτευσίς καὶ ἡ λύπη ἐξήντηλον τὰς δυνάμεις, καθ' ἃς ἡ πικρία μετέβαλεν εἰς Γολγοθᾶ, τὸν δρόμον τοῦ καλοῦ καὶ τῆς προόδου, ὃν ἡ «*Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν*» ἠκολούθει.

Ἄλλ' οὐδεμίαν ἰδέαν εὐγενῆς καὶ μεγάλην ριζοῦται καὶ καρποφορεῖ, ἐάν δὲν ὑποστῇ τὸ βάπτισμα τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῆς ὀδύνης, ἐάν δὲν διέλθῃ διὰ τοῦ φλέγοντος πυρὸς τῆς καθάρσεως καὶ τοῦ ἐξαγνισμοῦ. Οὐδεμίαν ἰδέαν εὐγενῆς καὶ μεγάλην ἐπικρατεῖ, ἐπιβάλλεται, δεσπόζει καὶ ἐπιζῆ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν, αἵτινες τὴν ἐκουσώρησαν καὶ ἀνεπτύξαν, χωρὶς νὰ ἀριθμῆσιν θύματα, χωρὶς οἱ πρωτεργάται καὶ σκαπανεῖς αὐτῆς ἢ νὰ διακινδυνεύσουν τὸ πᾶν ὑπὲρ αὐτῆς, ἢ νὰ θυσιασθοῦν ὡς μάρτυρες εἰς τὸν ἱερὸν βωμὸν τῆς.

Ἡ «*Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν*» διήνυσεν κατὰ τὸ δεκαετὲς αὐτὸ τῆς ζωῆς τῆς διάστημα τὸ ἐπίπονον τοῦτο τῆς δοκιμασίας στάδιον, χωρὶς νὰ ὀπισθοχωρήσῃ οὔτε κατὰ βῆμα τῆς ὁδοῦ, ἣν εἶχε διαγράψῃ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς συστάσεώς τῆς, χωρὶς νὰ ὑποδείλασῃ πρὸ οὐδενὸς φραγμοῦ. πρὸ οὐδενὸς προσκόμματος.

Ἐνα πρὸς ἕνα διεσάλευσε τοὺς λίθους τοῦ παλαιοῦ σαθροῦ καὶ ἐτοιμορρόπου τῆς δουλείας οἰκοδομήματος. Μίαν πρὸς μίαν ἐξερίζωσε τὰς ἀκάνθας, αἵτινες ἠμποδίζαν τὴν πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν προόδον ὁδόν. Τὸ ἔδαφος οὕτω προητοιμάσθη βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, καὶ μίαν πρῶτον αἴφνης ὁ εἰς τὸ σκότος κυοφορηθεὶς καὶ ἰδρυθεὶς κολοσσὸς τῶν προλήψεων εὐρέθη ἐξηρωμένος, ἀνίσχυρος νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὸ εὐεργετικὸν τῆς προόδου καὶ τῆς ἀληθείας ρεῦμα. Αἱ ἀλύσεις αἵτινες ἐκράτουν ἐπ' αὐτοῦ σιδηροδέσιμον τὴν γυναῖκα, ἐχα-

λαρώθησαν. Ἡ πυκνὴ καλύπτρα τοῦ γυναικωνίου, ἧτις ἐσκέπαζε τοὺς διὰ τὸ φῶς προορισθέντας ὀφθαλμούς τῆς, ἔπεσεν.

Ὁ μέγχοι τῆς χθὲς μόνον εἰς ἐκὺτὸν συνοψίζων τὴν τελειότητα τῆς δημιουργίας ἀνὴρ ἀνεγνώρισεν εἰς τὴν σύντροφόν του τὴν δύναμιν καὶ τὸ δικαίωμα, νὰ βλέπῃ ὡς ἐκεῖνος καὶ νὰ ἐργάζεται ἕτη πρὸς αὐτὸν πρὸς τὸ πλευρόν του ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης νῆα ἀνέτειλε καὶ διὰ τὴν Ἑλληνίδα ἡμέρα ζωῆς. Νέον αἷμα θερμὸν καὶ ζωογόνον ἐκυκλοφόρησεν εἰς τὰς φλέβας τῆς. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἀπέκτησε καὶ αὕτη τὸ δικαίωμα ἐν λογικῶς ρυθμισμένῃ δράσει νὰ μεταχειρίζεται αὐτοβούλως τὰς χεῖράς τῆς διὰ νὰ ὑψίνη τὸν ἴστων τῆς ἀτομικῆς τῆς εὐτυχίας, ἐλευθέρᾳ πλέον νὰ φωτίσῃ τὴν διάνοιάν τῆς διὰ τῶν φῶτων τῆς ἐπιστήμης, νὰ ἐξευγενίσῃ τὴν καρδίαν καὶ τὰ αἰσθήματά τῆς διὰ τῆς μελέτης τῆς Τέχνης, τῆς ἐξεταζούσης τοὺς θνητοὺς μέχοι τῶν θρόνων τῶν ἀθανάτων. Πνευματικὸν καὶ Πολυτεχνεῖον ἀνεπέτασαν οὕτω εὐρεῖν τὰς θύρας τῶν καὶ πρὸ τῆς Ἑλληνίδος, πρὸς τὴν ἠρνοῦντο τέως τὴν πρὸς τοῦτο πνευματικὴν ἱκανότητα καὶ δύναμιν.

Διὰ τῆς μεγάλης ταύτης ἐπιτυχίας δύο σπουδαιότατα καὶ πολυσήμαντα ἐπετεύχθησαν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνίδος καλὰ. Ἐπεισθησαν οἱ διστάζοντες ἔτι, ὅτι ἡ παρὰ τὸ πλευρόν των γυνὴ εἶναι μεγάλη καὶ ἀνεκμετάλλετος δύναμις, ἐξ ἴσου δαψιλῶς καὶ εὐεργετικῶς παρὰ τῆς φύσεως προικοδοτηθεῖσα, ἐξ ἴσου δυνάμενη νὰ ἐργασθῇ, ἵνα βοηθήσῃ τὴν οἰκογένειαν, ἵνα ἀνκουρίσῃ τὸν ἄνδρα, τὸν μέχοι τοῦδε μονομερῶς κατερχόμενον εἰς τὸν μέχοι τῆς ζωῆς ἀγῶνα, ἵνα προσέλθῃ ἐπίκουρος καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὴν πατρίδα, εὐθὺς ὡς ληφθῇ ἀνάγκη τῆς ἐπισήμου συμπράξεώς τῆς. Ἐπεισθη καὶ αὕτη ἡ μεγάλη μερὶς τῶν γυναικῶν, ὅτι ἡ διαφημιζομένη ἀδυναμία των ἦτο φαινομενικὴ μόνον, καὶ ἀποτέλεσμα τῆς μέχοι σήμερον δουλικῆς καὶ ἀδρανοῦς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς των.

Ἡ τοιαύτη διὰ τὴν ἄνδρα ἀποκάλυψις καὶ διὰ τὴν γυναῖκα αὐτοπεποίθησις ἔφερον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καταπληκτικὴν σήμερον καὶ παρὰ πάντων ἀναγνωριζομένην ἐνεργητικὴν τῆς γυναικὸς δράσιν, ἣν ἐπεσφράγισεν ἡ σύστασις τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, τῆς ἀπὸ κοινοῦ δηλαδὴ συγκεντρώσεως καὶ συνεργασίας ὅλων τῶν δυνάμενων καὶ ἐξουσιῶν ἐν Ἑλλάδι γυναικῶν. Αὗται ἀδελφωμέναι καὶ ὑπὸ τὸ αὐτὸ πρόγραμμα προσφέρουσι τὰς ὑπηρεσίας των σήμερον μὲν εἰς τὴν δοκιμαζομένην καὶ γενναίως ἀγωνιζομένην πατρίδα καὶ τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς μας, αὐριο δὲ καὶ ἐν προσεχῆ μέλλοντι εἰς τὸν Ἑλληνικὸν οἶκον καὶ τὸν ἅπανταχοῦ τοῦ κόσμου διεσπαρμένον Ἑλληνικόν, μετὰ πρῶτον αὐτὴν τὴν βεβαίωσιν, καὶ ἀντιπρόεδρον τὴν πριγκίπισσαν Σοφίαν.

Ἡ «*Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν*» δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ οὔτε νὰ ὀνειροπολήσῃ ὀραϊότερον τοῦ δεκαετοῦς ἀγῶνος τῆς κορυφῆς, οὔτε τίτλον εὐγενέστερον τούτου διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ φύλου τῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος δράσιν τῆς. Ἀναγνωρίζει δὲ ὅτι ἡ εὐγενῆς ἐνίσχυσις τῶν συνεργατιδῶν καὶ ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου σὺνδρομητριῶν καὶ σὺνδρομητιῶν τῆς

ὡς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας διηκολύναν μεγάλως τὸ ἔργον τῆς καὶ συνετέλεσαν εἰς πραγματοποίησιν τοῦ προγράμματός τῆς.

Πρὸς πάσας καὶ πρὸς πάντας τοὺς ὅπως δῆποτε ἐνισχύσαντας αὐτὴν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς προόδου ἀγῶνα τῆς ἐκφράζει σήμερον τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην τῆς.

Η ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ

Ἀπ' τὸν καιρὸν ποῦ ἡ θεὰ Δημοσιογραφία ἤλθεν ὑπὸ τὸν Οὐρανὸ τῆς γαλαρῆς Ἑλλάδος καὶ ἔχτισε τὸ παλάτι τῆς τὸ ἀρχιτεκτονισμένο, πολλὰ γεννήθησαν παιδιὰ ἐφημεριοπούλα μετὰ ὄνομα ἀρσενικὸ ἢ θηλυκὸ φράτο· καὶ ἄλλα ὡς τὼρ ἀκόμα ζοῦν καὶ ἄλλ' εἶν' ἀποθαμμένα καὶ κάθε μέρα γίνονται ἄλλα χαριτωμένα.

Μὰ ὅλα αὐτὰ γεννήθησαν μέσ' ἀνδρκαῖς ἀγκάλας σ' αὐταῖς ἀνατραφήκανε καὶ παιδαγωγηθήκανε· σ' αὐταῖς ἐμεγαλώσανε καὶ μέσ' τῆς κοινωρίας σκορπιζοῦν ὅσα ἡ θεὰ Δημοσιογραφία ὑπόσχετ' ὅταν εἰς τὸ φῶς νέο παιδί γεννήσῃ· χωρὶς γυναικᾶς μητρικῆς καρδιάς νὰ τὰ χαυδέσῃ καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς κατὰ τὸν συνδοξασθῇ.

Πότε καὶ πότε ποῦ καὶ ποῦ μόνον χαμνιάς γυναικᾶς γραμματισμένης φαίνονται εἰς τὴν ἐφημερίδα κἀνείας λόγος τοῦ σχολειοῦ διὰ τὰς ἐξετάσεις ἢ σκέψεις καὶ συλλογισμοὶ ὅλο περὶ παιδείας ποῦ διὰ χάριν ἡ θεὰ Δημοσιογραφία ἔκρινε εἰς τὰ ὄργανα τοῦ τύπου νὰ ἰκδώσῃ καὶ εἰς τὴν γυναικᾶ μερικὰ παινήματα νὰ δώσῃ.

Τέλος ἐγώτισ' ἡ θεὰ μιὰ ἐξυπὴρ κοπέλλα καὶ εἰς τὸ φῶς τῆς ἔφερε μιὰ φημεριοπούλα, μιὰ κοροῦλα ὄμορφη μετὰ γαλαρὰ ματάκια καὶ μετὰ ξανθοῦσικα μαλλιά καὶ ροδιὰ χεῖλάκια καὶ μετὰ κορμὶ ὅλο γερό, ποῦ γάνθηκε θὰ ζῆσῃ χρόνια πολλὰ καὶ στήν ζωὴ πῶς θὰ εὐδοκηθῇ.

Εὐθὺς στήν πρώτη τῆς φωνῆ, ποῦ ἔβγαλ' ἡ κοροῦλα στήν ἀγκαλιὰ τὴν εὐρωστὴ τῆς ἀξίας τῆς μαρούλας, καὶ ὠμοίλαζε σὰν μουσικῆς οὐράνας μελωδία ξυπάσθησαν καὶ ἀρχισαν πολλοὶ νὰ ψιθυρίζουν ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀνδρῶν καὶ νὰ χαμογελοῦνε καὶ ἄλλοι τὸ κεφάλι τους μετὰ οἶκτο νὰ κουνῶνε.

Μὰ σὰν γλυκεῖα παρηγοριὰ ἀκούσθη καὶ ἡ φωνὴ τῆς εἰς τὰ αὐτιά τὰ τρυφερὰ τῶν γυναικῶν, καὶ ἀμέσως ὁσποιναις, κόραις ἔτρεξαν καὶ μετὰ γλυκὸ ψιλάκι ἐβλήσαν τὴν ὄμορφη φημεριοπούλα καὶ ὅλαις συνεχάρησαν τὴν ἀξία μητέρας καὶ κάθε μιὰ τῆς πρόσφερε ὅτι μποροῦσε ὦρο καὶ ὄλικὸ καὶ ἠθικὸ τῆς ὑποσχέθη φόρο.

Τὸ φημεριογραφικὸ, τὸ πρῶτό τῆς χροιάκι ἐπέρασε μετὰ τὸ καλὸ καὶ μετὰ τὴν θεία χάρι, ἡ φημεριοπούλα μας, καὶ μετὰ γερό ποδάρι ἀρχίησε νὰ περπατῇ καὶ λόγια ζαχαρένια μετὰ γῶσι καὶ μετὰ φρόνησι πολλὰ συνωδευμένα νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ στομα τῆς καὶ σταῖς καρδιαῖς νὰ χύνουν ταῖς γυναικαῖς δυνάμεις καὶ νὰ ταῖς μετὰ γα λ ὄ ρ ο υ ν.

ὦ! ἔτσι ὑπὸ τὸ συνετὸ τῆς ἀξίας τῆς μαρούλας τὸ μάτι καὶ ταῖς πρόθυμας καλάς περιποιήσεις καὶ ἄλλων ἀξίων γυναικῶν ἐντόπιων καὶ ξένων ἡ φημεριοπούλα μας κατ' ἔτος ἐπερνοῦσε καὶ ὀλοῦν μεγάλωρε μετὰ χάρι καὶ εὐρωστία καλὰ πολλὰ ἐσκόρπισε στὸ φημεριογραφικὸ φῶς καὶ ἔσπερε ἀδελφικὸ καὶ τῶν ἀδρῶν τὸν ζῆλο.

Φέτος ἡ γαρημένη μας κοροῦλα τελειώνει τὸ δέκατον χροιάκι τῆς ὀλη χάρι καὶ ὑγεία ὅπως θαρρεῖ εἰς ὄριμν νὰ εἶνε ἡλικία. Τὸ καθαρό τῆς μέτωπο μετὰ δάφνη καὶ μετὰ ἄλλοι ἄς στεφανώσωμεν καὶ ἄς τὴν εὐχηθῶμεν σ' τῶν Κυριῶν τὴν ἀγαθὴ φίλη ἐφημερίδα νὰ ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἔκατοταετηρίδα!

Ἐν Κωνσταντινῇ Σαπφὸ Κ. Λεοντιάδου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Ἄνευ ψευδοῦς μετριοφροσύνης, ὡς καὶ ἄνευ ἀκαίρου οἰήσεως δύνανται ἡ «*Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν*», ἑορτάζουσα τὴν δεκάτην αὐτῆς ἐπετηρίδα, νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς λόγους, οὓς ποτε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξέφερον. «*Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος...*» Ναὶ! ἠγωνίσθη ἀγῶνα ὑπέρτερον τῶν δυνάμεων τοῦ φύλου τῆς, ἀγῶνα τιτάνειον, καὶ ἐνίκησε! Διήνυσεν εὐτυχῶς τὸν δύσκολον δρόμον, τὸ ἀκανθώδες στάδιον, καθ' ὃ εἰς πᾶν βῆμα ἀπῆντα μύρια προσκόμματα. Ἐτήρησε τὴν πίστιν τῶν ἰδεῶν αὐτῆς, καὶ ἡ ἰδέα, ἡ παρ' ἧμῖν ἔτι ζῆνη, τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἐξισώσεως τῶν δύο φύλων ἐγένετο ἀντιληπτὴ καὶ ἀσπαστὴ εἰς εὐρύτατον κύκλον μνηθέντων, ἀπὸ τῆς διανοίας δὲ εἰς τὴν πράξιν χωροῦσα, παρήγαγε καὶ θέλει παραγάγῃ εἰς προσεχῆς μέλλον ἀγλαοὺς καρποὺς ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινωνίας!

Τίς δύναται λοιπὸν ν' ἀρνηθῇ τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης εἰς τὴν μετὰ τούτης ἐνδεδεγμένης ἐγκαρτερήσεως καὶ ἀφοσιώσεως παλαίσασαν; Τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ τὸν φόρον τῆς δικαίας ἐκτιμήσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ;

Εἰρήνη Οἰκονομίδου

ΕΠΙ Τῆ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤῆΣ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»

Μετὰ ἀποξείχτικη αὐγή, μέρι χαρισωμένη Ὅπου ἐλπίδα καὶ χάρις ἔδινε σὸν καθένα. Ἐγὼ μέσα στήν κάμαρα μονάχη μου κλεισμένη Τὰ βλέμματά μου γύρισα σὲ χρόνια περασμένα.

Όταν άκούω 'ρα παιδί στο δρόμο νά φωνάζη,
 «Εφημερίς τών Κυρίων», και εϋθός με άπορία
 —Τι λές μικρέ; τόν έρωτώ—Νά 'Φημερίς ποϋ βγάλει,
 Μοϋ άποκρινεται αυτό, μιá ωμορφή κυρία!

Περιεργή άγράφασα κ' έγώ τó φύλλο 'κείνο,
 Τό διάβασα και κούνησα με λύπη τó κεφάλι,
 Γιατί άπ' όσα έγραφε ήμπόρεσα νά κρινώ
 Τι ζήταγε μά γνώριζα και τó δικό μας χάλι

"Ηθελε τή γυναικά μας λιγάκι ν' ανυψώση,
 Μεγάλη και περιφανή νά δή τήν 'Ελληνίδα,
 Άρθρώπου δικαιώματα και θέσι νά της δώση
 Και νά τήν κάμη χρήσιμη γιά κάτι στην πατρίδα.

Άπό τήν τόση νάρκη της νά 'βγῆ και νά ξυπνήση
 Ν' άφήση περὶ τήν τεμπελιά, ν' άφήση τó ραχάτι,
 Τά χαλαρά της τά φτερά λιγάκι νά κουνήση
 Και 'στῆ δουλειά νά πεταχτή, ζωή, χαρά γεμίτη.

"Ηθελε περὶ τήν άχαρη νά σπάση άλυσίδα,
 Όπου δεμένη τήν κρατεί τóσους αιώνας τόξα
 Με τήν καρδιά της άνοιχτή στο δάρο, στην έλπίδα
 Λίγο κ' έκείνη νά χαρή τῆς 'λευτεριάς τά δώρα.

Μά ή γυναικ', άλοιομο, ήτακε μαθημένη
 Στοϋ άλλουνοϋ τῆ θέλει νά κλῆν τó κεφάλι,
 Χάμω νά σέρρετ' ή γτωχή στην άλυσσo δεμένη
 Νά δέχεται ραπισματα χωρὶς μιλιά νά βγάλη.

Γιά τούτο άλλαις σήκωσαν με άδιαφορία,
 Τῆς πλάτες των κ' έγέλασαν' και άλλαις σὰν κ' έμέα
 Έκούνησαν τήν κεφαλή με λύπη, μ' άπορία
 Κ' έσκέφθησαν πῶς δ' αὐτά θά πάρε στα χαμένα

Κ' οί άντρες; ή 'Εφημερίς» τούς άναψε τó αίμα
 Μή χάσουν εφοδύθησαν τήν τόση έξουσία
 Ποϋ στη γυναικα έχουνε κ' μ' ώργισμένο βλέμμα
 Πῶς βλέπει άρεκάλυφαν ή άνεξαρτησία!

Πῶς ραδιοϋργοι θέλουσι νά σπείρουνε τó μῖσος
 Στο σπῆτι και στ' άντρούγιο, νά βλάψουν τήν πατρίδα!
 Όλη νά καταστρέψουνε τήν πολιτεία ἴσως!
 Και πόλεμο έστήσανε γερό στη «Φημερίδα»

Μ' αὐτῆ τó δρόμο της κυτῶ, φωνάζει, σ' μβουλεύει,
 Παλεύει όλομόραχη, και κάποτε μα λώνει
 Τό δικρο, τήν ισότητα δέν παύει νά γηφεύη
 Κ' έτσι γοργά περῶσανε δέκα μεγάλοι χρόνοι.

Χρόνοι άγώνων και δουλειῶς μὰ χρόν' εϋλογημένοι.
 Ός τόσο ή έπιμονή και τί δέν κατορθώνει!
 Μ' όσαις μικρές ποισιτῆ αὐτός ποϋ έπιμένει
 Τούς κόπους του στοϋ ἔστερο ή νίκη στεφανώνει.

Κυτῶχτε μεταμόρφωσι πορὶ στη γυναικα εγείνη!
 Τώρα τί άλλοι τί θά ποϋν, καθόλου δέν τήν μέλει,
 Σὰν πρώτα δέν εἶν' άτολμη, τόν ἔπνο της άφίνει,
 Βαρέθηκε τῆ φυλακή και νά πετάξη 'θέλει.

Κατάλαθε τó μέλλον της στα χέρια της πῶς έχει,
 Πῶς εἶνε δῶρο τοϋ Θεοϋ ή άνεξαρτησία.
 Στην τέχνη τώρα με χαρά, στην έπιστήμη τρέχει.
 Έμαθε τέλος πῶς 'ντροπή δέν 'έχ' ή εργασία

"Αν όμως και καλά, καλά δέν 'έξυπνησεν άκόμα,
 Έπομονή, παρακαλῶ, και τούτο δέ θ' άργήση.
 Σκεφθῆτε πῶς και ή σπορά ποϋ ριχνουμε στο χῶμα
 Θέλει καρὸ νά πεταχτή. ν' άνθήση, νά κυρπῆση.

Έμεἰς ά.τ' όσα βλέπομε έχομε τήν έλπίδα
 Πῶς 'ή γυναικα γλήγορα θά δράση, θά προκόψη,
 Τῆ σκουριασμένη, μόνη της, θά σπάση άλυσίδα
 Και ή «Εφημερίδα» μας γλυκοῦς καρπούς θά κόψη

Ναι τó έλπίζω κ' εϋχομαι σὰν τó δένδρι ν' άνθήση
 Τῆς 'Ελληνίδας ή καρδιά και στην «Εφημερίδα»
 Τό έργο της τó ιερό μισό νά μῆν άφήση
 Και νά γενῆ πεποιητῶς ή δεκαετηρίδα.

Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου Χρυσοβέργη

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

Διά τήν Α. Μ. τόν βασιλέα Γεώργιον.

Ένθυμείσθε, Βασιλεϋ, τήν μικράν έπαυλιν εις τήν όποιαν
 πρὸ τεσσάρων έτών ήλθατε πρὶς έπίσκεψίν μου περι τήν με-
 σημερινά.

Η όδός ήτον έρημος, ό οικίσκος, άπλοϋς και έντελῶς ά-
 γροτικός έκκ' ύπτετο όλος σχεδόν διὰ κλημάτων άμπέλου.

Κύριος με εϋγενές τó ήθος έκρουε τιν κώδωνα. Ό μικρός
 υἱός μου, όστις έπότιζε τó κηπάριόν μου, άφήκε νά πέση ό
 σωλῆν τοϋ καταβρέγματος. εϋτυχῶς, και έκρύβη εξ έντροπῆς
 ὑπὸ τήν σκιάδα. Ηκούσθη ήλακή τῶν σκύλλων· ή μήτηρ
 μου, ήτις εἶχεν άποκοιμηθῆ, ώνειρεύθη ότι έκρουσαν τόν κώ-
 δωνα: Έγώ δέ εἶπον: άρκεῖ νά μῆν εἶναι καμμία όχληρὰ
 έπίσκεψις. "Αλλως εἶχον πεποίθησιν ει; τας αϋστηρὸς δια-
 ταγῆς, ἄς έδῶκα νά μῆ διακόπτωμαι κατὰ τήν ὥραν τῆς
 εργασίας!

Αλλ' ό Κύριος, μειδιάσας επί τῆ άρνητικῆ άπαντήσει, ε-
 τεινε τó έπικεπτήριόν του. «Δώσατε έν τούτοις αὐτό, και
 εἶπατε ότι άναχωρῶ μετὰ μίαν ὥραν εις Χριστιάνιν».

Ό βασιλεϋς τῶν 'Ελλήνων! Συνήθως δέχομαι έπισκέ-
 ψεις μάλλον συναδέλφων παρὰ βασιλέων. Η ὑπέρτρια τὰ
 έχασε και έτράπη εις φυγήν, χωρὶς νά δώση άπάντησιν, ά-
 γνοῦσα τίνας φράσεις νά μεταχειρισθῆ. Βεβίως δέν έφην-
 τάζετο ένα βασιλέα οὔτω, χωρὶς άμαζῶν, χωρὶς θεράποντας,
 χωρὶς σκῆπτρον και στέμμα. Τῆν δέ εκπληξίν της συνεμε-
 ρίσθη και ό μικρός μου, λέγων: «Εἶναι όμως περιφανος ένας
 βασιλεϋς, ό όποιος εἶναι ἔπως και οι άλλοι άνθρωποι! Έγώ

δὲ εις τήν γωνίαν μου και τοι ολιγώτερον έθορυβήθη, εϋ-
 ρέθη εις άρκετὴν άμνησίαν. Με τοιούτον ένδυμα, κατὰ τήν
 έθιμοτυπίαν, οϋδέποτε θά έτόλμων νά δεχθῶ οὔτε τόν Πρόε-
 δρον τῆς Δημοκρατίας. Αλλ' ήμεῖς, Μεγαλειότατε, έγνωρί-
 ζομεν όλοι ότι εἴσθε φύσις καλλιτεχνική, αδιάφορος εις τήν
 έθιμοτυπίαν, ὑποβαλλόμενος εις αὐτὴν χωρὶς νά τήν άγκαπτε
 ὡς άρμόζει εις βασιλέα, κυβερνῶντα λαόν όρεινόν, ναυτικόν
 και γεωργικόν· λαόν ένθουσιώδη και ήρωϊκόν. Έν ὅς ολιγού
 και γεωργικόν· λαόν ένθουσιώδη και ήρωϊκόν. Έν ὅς ολιγού
 εις τήν μικράν αίθουσαν, τήν στολισμένην με ιαπωνικά κομ-
 ψοτεχνήματα, ένθα εἰσεχώρει ή όσμη τῶν ὑκύνθων, ήρχί-
 σαμεν τήν συνδιάλεξιν περι τῆς μακράν ὡμῶν κειμένης χώ-
 ρας, ήτις ὑπῆρξε πάντοτε τó όνειρόν μου, τῆς 'Ελλάδος,
 κοιτίδος τοϋ γένους μας, τῆς πηγῆς τῶν φώτων και τοϋ
 κάλλους.

Ό Βασιλεϋ! οι μονάρχαι τούς όποιους συνήθως κολακεϋουν,
 μαυθάνουσιν, ἔταν τούς άρέσκη νά εἶναι και αὐτοί περιποιητι-
 κοί. Δέν έλησημόνησα τήν ιστορίαν, τήν όποιαν εϋθός εξ άρ-
 χῆς μοι διηγῆθητε, θωπεύων τήν κεφαλήν τοϋ καλοϋ μου
 Ripp, και μαντεύσας τήν πρὸς τὰ ζῶα άδυναμίαν μου,
 και πόσον σῆς συγχωρεῖ τις ότι δέν εἴσθε παρὰ μετρίως
 άναρχικός, άφοϋ τουλάχιστον συναντώμεθα εις τήν πρὸς τὰ
 κατώτερα ὄντα συμπάθειάν μας.

Και μόλα ταῦτα, ὅτε, πρηνευόμενος τó κωινο-
 κινόν ζήτημα, τó όποιον εξ άνάγκης θέλει άναστα-
 τῶσθ όλον τόν κόσμον, έλέγετε ὅτι οἶταν εις τόν τόπον μας
 ὑπάρχη άφορία, οι άγροτικοί πληθυσμοί ὑποφέρουν, άλλ' εϋ-
 τυχῶς ή βιομηχανία δέν έπηρεάσθη άκόμη. ὅτε έλέγετε ταῦτα,
 Μεγαλειότατε, ή φωνή σας εἰδείκνυε πολλήν συγκίνησιν,
 ήτις μοι εκκαμεν έντύπωσιν.

Οί ὑπηκοοί σας, αισθανόμενοι ότι τούς άγκαπτε, ήτο φυ-
 σικόν νά σας άταποδίδουν τήν άγάπην, και τó μικρόν έ-
 κεινο κράτος τó τόσον μέγα εις άναμνήσεις, τόσον πλούσιον
 εις δόξαν, έφκίνετο ὡς εἰδύλλιον έντός τῆς Εϋρώπης μας τῆς
 γεμάτης άπό μῖση.

Τό πρῆγμα ήτο πολύ εϋχάριστον, πολύ παρηγορητικόν και
 ὅτε έσκεπτόμεθα τὰς τρομερὰς περιστάσεις, αἵτινες έπηλθον
 ήμερον, ένθυμοϋμαι τόν τόνον τῆς φωνῆς σας λέγοντα. «Ό,τι
 και αν συμβῆ, και έναντίον όλων, θά ήμαι πάντοτε με τόν
 λαόν μου, και αν άκόμη έπρόκειτο ν' άπολέσω τó στέμμα
 μου, θά μείνω πιστός πρὸς τόν λαόν μου, και θά έχω τὰ αὐ-
 τὰ αισθήματα και τήν αὐτὴν θέλησιν πάντοτε! πάντοτε!

Τό γαλανόν βλέμμα του έτραχύνετο ὑπὸ τὰς ὀφρῶς και ή
 μορφή του εἰδείκνυε αποφασιστικότητα. Ένώνησα ότι έχω
 ένώπιόν μου «άνδρα εϋθόν» έν τῆ ώραιοτέρῃ και άπλουστέρῃ
 σημασίᾳ τῆς λέξεως, και τó εἶπον χωρὶς περιφράσεις, σπα-
 νίως δέ φιλοφρόνησις εἰσεχώρησε περισσώτερον εις τήν καρ-
 διάν τοϋ πρὸς ὃν άπηυθύνετο· δέν αἰθήθηκ. Βασιλεϋ! «Ό,τι
 ήμερον συμβαίνει, οϋδόλωσ μ' εκπλήττει. Έν τῶ μέσῳ τῆς
 γενικῆς άνακρίσεως άνεμένετο ή ήρωϊκή άπόφασις, δι' ής λαμ-
 πρύνονται διὰ παντός οι άσθενεῖς άπέανντι τῶν ισχυρῶν. Ηλ-
 πίζον τοιαύτην τήν άπόφασιν παρ' εκείνου, ἔστις τήν έλαθε.
 Δι' έμέ, ήτις μισῶ τόν πόλεμον, θεωρῶ αὐτόν ιερόν, ἔταν
 γίνεται πρὸς προστασίαν τῶν άδικουμένων.

Όταν οι έθελονταί, άναχωροῦντες άπό τήν πατρίδα των,
 διὰ τήν καταδεινωσασμένην νῆσον, μοι περιέγραφον τó εϋ-

γενές τῆς κρύφα και διὰ νυκτός άναχωρήσεως, ὡς και τόν
 άγῶνα αδελφῶν και φίλων πρὸς έξκράσιμιν θέσεως έν τῶ
 άτμοπλοίῳ, έλεγον κατ' έμκαυτήν: Τί άρχ νά σκέπτεται ό
 βασιλεϋς; «Όταν μετὰ τινα χρόνον τὰ έλληνικά δικαστήρια
 ήθῶν τούς λιποτακτήσαντας αξιωματικούς, ὡν τó μόνον
 έγκλημα ήτο, ότι ήθέλησαν νά κατακτήσωσι τήν Κρήτην,
 και τήν όποιαν άθώωσιν τó κοινόν έχαιρέτησε δι' έπευφημιῶν,
 ήρώτησα έμκαυτήν και πάλιν. —Τί μελετᾷ ό Βασιλεϋς;

Τό γνωρίζομεν ήμερον: έσκέπτετο ὡς «ή Μήδεια», μόνος
 άπέναντι τῆς Εϋρώπης, νά συναθροίσῃ τόν στρατόν του, τόν
 στόλον του, ν' άποστείλῃ τούς υἱούς του εις τόν άγῶνα μετὰ
 τῶν ὑπηκόων του, νά διακινδυνεύσῃ τόν θρόνον του, τήν έξου-
 σίαν του διὰ νά μείνῃ πιστός εις τόν θρόνον, τόν όποιον ὡμοσε
 αϋθορημῶς διὰ παντός. Εϋγε Βασιλεϋ! ζῶμεν εις χρόνους
 τοσοῦτον άγενεῖς, τόσον έστερημένους παντός κάλλους, ὥστε
 εἶναι δι' ήμᾶς άνακούφισις ή άνδρία, αὐτῆ ή πρόκλησις,
 ή θαυμασία αὐτῆ ανύψωσις τοϋ δικαίου κατὰ τῆς ισχύος.
 Έστὲ εϋλογημένος! αἱ εϋχαί μας σῆς συνοδεϋουν! οι νεοί
 μας τῶν όποιων τó άγρόν αίμα δέν διέφθειρε άκόμη ή πολι-
 τική, τεινουν τούς βραχίονας, πρὸς τήν θαυμασίαν και θεϊαν
 αὐτὴν 'Ελλάδα, διὰ τήν όποιαν ήμερον ή δικαιοσύνη ὀνο-
 μάζεται «Νίκη».

Ός ή πτῆσις τῆς περισσερῆς ανὰ τόν κυκνοῦν οϋρκόν,
 τήν ζῶσαν σημαίαν τῆς 'Ελλάδος, οὔτω αἱ εϋχαί μας πα-
 ρακολουθοῦν τὰ πλοιά σας. Ό Βασιλεϋ, ἄξιε τοϋ λαοϋ σου,
 ὦ Λαέ άντάξιε τοϋ βασιλέως σου!

(Κατὰ τó Γαλλικόν) Severine. Ραλλοϋ Κοιμτζόγλου

ΔΥΟ ΜΕΡΑΙΣ

Ευπνεῖ σιγᾶ σιγᾶ ό κ. Σωτηράκης, λιὰ νά μῆ ξυπνήσῃ τó
 μωρό του και ή Δέσποινα του, τὰ δυά πλάσματα διὰ τὰ
 όποια ζῆ. Νυστάζει άκόμη, τρίθει τὰ μάτια του, ποϋ εἶνε
 έτοιμα νά ξεανακλείσουν, διότι δέν τὰ έφθασε ό τετράωρος
 ὕπνος ὕστερα από τόσην νυκτερινήν γαρυκὴν εργασίαν. Δέν
 προγευματίζει, διὰ νά μῆ ανησυχῆσῃ κανέναν. Πικραμερζει
 τó παραπέτασμα, ἴσως διὰ νά θά μάση τήν παρασινογάλακην
 θάλασσα και τῆ χρυσοροδινῆ άνατολή Μά ὄχι· βλέπει κα-
 πνὸ από μακρῆ και νκούει σφύριγμα άτμοπλοίου. Δένει με
 άμέλειαν τόν λαϊμοδέτην του, ρίχνει μιὰ γλυκεῖα ματιὰ 'στην
 κούνην τοϋ μονακίβου και φεύγει φορτωμένος με τετράδιχ.
 Τρέχει. Αχ.. αν δέν τó προφθάσῃ τó βαπόρι! Α, νά, μό-
 λικ με κίνδυνον τῆς ζωῆς του τó πρόφθασε. Παρ' ολιγόνά
 πέση 'στη θάλασσα. Αὐτῆ ή σκέψις τοϋ φέρνει φρίκη. Νά
 πεθάνῃ και ὕστερα ποῖος θά φροντίζῃ γιὰ τῆ Δέσποινα του
 και γιὰ τῆ μικροϋλά του;

Αὐτὴν τήν μαύρην σέψι τῆ διώχνει ή άνάγκη τῆς έργα-
 σίας. Χθὲς δέν πρόφθασε τῆ νυχτερινῆ του εργασία και τώρα
 'ς αὐταῖς τῆς δυό ὥραις ποϋ τó βαπόρι τῆς Σικρέτα-Χαίριε,
 θά τόν μεταφέρῃ άπ' τὰ Θεραπεῖα 'στην γέφυρα τοϋ Γ' αλα: α,
 θά τήν τελειώσῃ. Κρατεῖ τὰ βιβλία ενός άλλου καταστήμα-
 τος γιὰ τῆ νύκτα. Τί νά κάμη; Δέν τ.ϋ φθάνει ό μισθός
 του. Μόνον από τήν κίνησι ποϋ έγεινε μέσῳ 'τὸ άτμοπλοιον
 κατάλαθε πῶς τó βαπόρι προσήγγισεν.

Χαιρετᾷ τούς ρίλους ποϋ συναντᾷ και τρέχει, τρέχει,

σπρώχνει τὸν γιγαντόσωμον Ἀρμένιον φύλακα καὶ ἀσπάζει τὴν ἐργασία του. Μέσα ἔστ' ἔφαρτο ἀπεχαιρέτησε τὸν καθρὸ ἀέρα καὶ τὸ γλυκὺ τῆς ἡμέρας φῶς.

Τώρα γράφει ἀδιάκοπα, μὲ μὴ λάμπα καὶ τὸ φῶς του καταπονείται καὶ τὸ χέρι του ἀποκλίνει καὶ τὸ φῶς τῆς λάμπας φωτίζει τὸ σκαμμένο πρόσωπό του, μὲ τὴν αὐτοπεποίθησιν καὶ τὴ θέλησιν, ζωγραφισμέναις ἐπάνω ἑστὴν ἀρρωπὴ φυσιογνωμία του.

Μεγάλη καλοκαιρινὴ ἡμέρα ζεστή, τὸν εὐρίσκει καρφωμένο ἑστὴ θέσι του.

Τὸ βράδυ μαζεύει τὰ χαρτιά ποῦ τοῦ ἔφεραν γιὰ τὴ νυκτερινὴ ἐργασία καὶ παίρνει τὸ καπέλο του νὰ φύγῃ. Εἶνε ὅμως ἀνήσυχος· ὁ κύριός του κἀτι μισᾶ σὺν νὰ θέλῃ νὰ ὑποβιάσῃ τοὺς μισθοὺς. Ἐχει δικηρὸ βρῖσκει μὲ τὰ μισὰ. Ἡ φτώχεια, ποῦ διψᾷ γιὰ ἐργασία εἶνε τόση πολλή! Μὰ ἐργάζεται τώρα δέκα χρόνι, μὲ συνείδησιν καὶ μὲ καρδίᾳ ἐδῶ μέσα, γιὰ νὰ ἠυσιασθῇ ἔς τὸ πρῶτο μειοδοτοῦν παιδιάριον.

Νὰ μείνῃ ἄεργος; καὶ ἡ Δέσποινα του, ἡ Ἀφρούλα του; Μὰ θὰ τοῦ φάνηκε. Πῶς εἶνε δυνατόν;

Καὶ εἶνε τόσο ἀφροσύνη, ὥστε περιπατεῖ σιγά, σιγά καὶ ἔξαφνα τὸν ἀποσπᾷ μὴ σφυριγματικὰ ἀπ' τῆς σκέψεως του. Ἄχ! ἔφυγε τὸ τελευταῖο τὸ βαπόρι. Τώρα... Ἐπιστρέφει μὲ πικραμένη καρδίᾳ. Ἐχει τὸ κλειδί ἑστὸ θυλάκιότου. Ἀνοίγει τὸ σπίτι τοῦ Σταυροδρομίου καὶ βλέπει γύρω του σκοτισμένα ὄλα. Τὰ κρεβάτια σηκωμένα. Γελᾷ· θυμᾶται τὴ ζωὴ ποῦ πέρασε ἑστὰς Ἀθήνας ὡς φοιτητῆς καὶ πόσις φορτὸς τὸ κρεβάτι του τὸ διώρθωνε μόνος του καὶ ἡ σκόνη πῶς ἐβασίλευε πάντα ἔς ὅλα, ἐκτὸς ἀπ' τὰ βιβλία του.

Ἐνῶ ἤρχετο διέταξε ἑνα μαγειρεῖον τὸ δεῖπνό του. Τοῦ τὸ ἔφεραν καὶ ἤρχετο νὰ τρώγῃ χωρὶς ὄρεξι. Συλλογίζεται πῶς ἠδύνησεν ἡ Δέσποινα του. Κατόπιν χαμογελᾷ, βλέπει μὴ κουκλίτσα τῆς Ἀφρούλας του ἐπάνω ἑστὸ τραπέζι. Τὴν φιλεῖ. Ἀγαπημένο παιδί, γλυκερὴ ἀγάπη!

Δὲν πίνει κρασί. Αὐτὸ τὸ κρασί γθὲς τὸν πρόδωσε καὶ τοῦ ἔφερε ἐκεῖνον τὸν γλυκὸ ὕπνον. Ναι, τὸν ὤφελε γιὰ τὴν εἶνε ἀδύνατος, μὰ εἶνε κλέφτης αὐτὸς ὁ ὠρέλιμος φίλος — κλέφτει ὠραὶς ἐργασίαις. Κατόπιν πάλιν συλλογίζεται τὸν κύριό του. Ὁ μάγειρος πλύνει τὸ φηγητό, ὁ Σωτηράκης γράφει μὲ τὰ γυαλιὰ ἑστὰ μᾶτια καὶ ἐπὶ τέλους γέρνει τὸ κεφάλι του, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ τὸ καταλάβῃ, νόμισε μάλιστα πῶς ἔσκυψε νὰ φιλήσῃ τὸ χρυσόμαλλο κεφαλάκι τῆς Ἀφρούλας του Ἀποκοιμήθηκε.

Ἡ ζωὴ τοῦ Σωτηράκη ἦτο κοπιαστικὴ, μὰ ἐλάτρευε τὴ γυναῖκά του καὶ τὸ παιδί του καὶ εὐρίσκει τὸ μαρτύριό του ὑποφερτὸ καὶ τὸ σταυρὸ του πολὺ ἐλαφρὸ.

Ἐύπνησε μὲ μᾶτια πρισμένα καὶ σὺν τυφλωμένα ἀπ' τὸ πολὺ φῶς τοῦ δευτέρου, τὰ μισοέκλειε ἀκόμη. Ἡ Ἀφρούλα τῆς χαμογελοῦσε καὶ ἔπλενε τὰ παχουλὰ χεράκια τῆς σιγᾶ-σιγᾶ. Ἡ Δέσποινα κτύπησε τὸ κουδούνι καὶ ἀποῦ γλυκοφίλησε τὴν κόρην τῆς καὶ ἔπαιξε μὲ τὰ χρυσὰ μαλλάκια τῆς, τὴν παρέδωκε ἑστὴν ὑπέρτερῃ νὰ τὴν ἐνδύσῃ.

Ἡ ἰδία φόρεσε πρωϊνὴν ἐνδυμασίαν ἀπὸ τριαντάφυλλο βλατίστα, μὲ ἀσπρὴς δαντέλλαις, καὶ διώρθωσε τὰ πολλὰ μαλλιά τῆς μὲ χάριν. Φόρεσε ἑνα μεγάλο καπέλο ψάθινο καὶ πῆρε τὰ λουτρικά τῆς δεμένα μὲ ἑνα πετσάκι μελί. Τὸ σπίτι ἦτο ἐπάνω ἑστὴν προκουμαία, πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου τῆς δημαρχίας. Ἐνα μεγάλο ξύλινο σπίτι, κληρονομία τῆς μητέρας τῆς.

Πέρασε τὴν ὠραία προκουμαία τὴν στολισμένη μὲ τὰ μέγαρον τῆς πλουτοκρατίας καὶ ἀριστοκρατίας μας καὶ τὰ ἔβλεπε μὲ ζήλια, ἐνῶ ἔσφιγγε τὰ ὠραία μαργκοι-ἀρένιζ δοντάκια τῆς. Εἶνε τόσο ὠραία, τόσο ὠραία, ποῦ θὰ ἐστύλιζε ἐκεῖνα τὰ ὠραία μέγαρον. Μὰ ὄχι... σύζυγος ὑπαλλήλου. Αὐτὸς εἶνε ὁ κληρὸς τῆς καλλονῆς τῆς. Ἐδῶ ἡ ἐξαδέλφη τῆς, χωρὶς τόση εὐμορφιά, πῆρε ἑνα γέροντα μὲν, ἀλλὰ ἐκατομμυριοῦ-

χον καὶ τώρα ἔχει ἀμάξι καὶ ὑπέρτερς. Ἐνῶ τὰ συλλογίζεται αὐτὰ, ἔφρασε ἑστὸ παρὰ τῆμα τῶν λουτρῶν καὶ λούεται καὶ κολυμβᾷ καὶ παίζει μὲ τὴ θάλασσα, ἡ ὁποία τὴν ἀφίνει νὰ πλῆρ ἐπάνω εἰς τὰ στήθη τῆς.

Βγαίνει ἀπὸ τὸ λουτρόν, περὶ δροσερὰ καὶ μὴ ἰδέα σαταγικὴ δίδει μὴ ἀλλόκοτη ἔκφρασι ἑστὴν εὐμορφίαν τῆς. Χθὲς ὁ Σωτηράκης ἔβηγε. Ἄν πεθάνῃ! Ἄχ! ὄχι· ὁ καυμένος εἶνε τόσῳ καλὸς καὶ τόσῳ εὐγνώμων φαίνεται ποῦ πῆρε τέτοια σπανία γυναικία! Μὰ ἐπὶ τέλους, ἂν πρόκειται νὰ πεθάνῃ, ὁ Θεὸς ὁ ἀγαθὸς πρέπει νὰ τοὺς πάρῃ τώρα γρήγορα, ποῦ ἡ Δέσποινα εἶνε ἐπάνω ἑστὴν ἀκμὴ τῆς εὐμορφίας τῆς καὶ ζεῦρει ἑνα ποῦ θὰ τὴν ἔπιανε, πρὶν ἀκόμη νὰ βγάλῃ τὰ μαῦσα. Ἐστὴν ἀγροτικὴν ἑορτὴν τῶν ἐμποροῦπαλλήλων τῆς ἔοριψε κἀτι βλέμματα ποῦ τὰ θυμᾶται καὶ ἀνατριχίλαει. Ἐστὴν ἀρχὴν προσβλήθηκε. Μὰ, ἐκεῖνη εἶνε τιμια γυναικία καὶ δὲν ἐπιτρέπει τέτοια βλέμματα. Μὰ κατόπιν, τῆς εἶπε μὴ φίλη τῆς, ἀληθινὴ φίλη τῆς.

—Σεῦρεῖς, εἶνε τρελλὸς γιὰ σένα. Εἶσαι ἐλεύθερη νὰ μὴν τὸν ἀγαπήσῃς, μὰ νὰ τὸν ἀγριοκυτάξῃς, σωστὸ δὲν εἶνε. Ὁ ἀνθρώπος εἶνε ἐλεύθερος νὰ θυσιάσῃ ἑστὸ ὄρατον. Καὶ ἔπειτα δὲν εἶνε ἐμποροῦπάλληλος. Εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ τραπεζίτη κ. Μεσάλα.

Ἡ Δέσποινα τὸν ἐνόμισε ἐμποροῦπάλληλον καὶ τῆς ἐφάνη ἡ ἀμυρία μεγαλειτέρα. Μὰ τώρα, σὺν νὰ διέφερε τὸ πρᾶγμα. Βέβαια διέφερε. Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο ἑνας ἐμποροῦπάλληλος καὶ ἑνας υἱὸς τραπεζίτου. Μάλιστα μὴ στιγμιούλα — μὰ μὴ μοναχῇ, αὐτὸ τὸ ὀρκίζεται — τοῦ ἔοριψε μὴ γλυκερὴ ματιὰ διὰ τὴν εἶδε νὰ στραφῆ ἀπὸ ζήλια ὑποψίας τῆς δεσποινίδος γειτόνιστάς τῆς τὰ μᾶτια. Ποιὰ ἑστὴ θέσι τῆς δὲν θὰ ἔκχεε τὸ ἴδιο;

Καὶ ἡ Δέσποινα δὲν εἶδε τὴν ἀστραπὴ τῆς ζήλιας, μὰ ἡ ὑπογοστικὴ φίλη τῆς ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῆς.

Ἀπόψε θὰ γείνη ἀνθοπόλεμος. Ἐκεῖνος θὰ εἶνε. Πῶς ἤθελε νὰ περκαλοῦθησῃ αὐτὸ τὸ ὄρατον παιγνίδι, ἂς εἶνε καὶ ἀπὸ μακρὰ Βγαίνει ἀπὸ τὸ λουτρό, ὅπως βλέπετε, ὄχι πολὺ καθρὰ.

Χλώμιασε, ἐμπρὸς τῆς βρέθηκε ἐκεῖνος. Ἄχ τί νὰ κάμῃ. Τρέχει ἑστὴν ἀγία Πικρασκυῆ· εἶνε ἡ πύλη τῆς ἐκκλησίας ἀνοικτὴ, μὰ γυρίζει μέσα ἑστὴν ἐκκλησίαν, χωρὶς νὰ ψιθυρῖσιν προσηυχὴ τὰ χεῖλη τῆς.

Μόνον, αὐτὰ λέγει, μέσα ἑστὰ δόντια τῆς.

«Ἀράγε ἀκόμη ἔξω εἶνε. Ἴσως ἔφυγε. Ἄν δὲν ἔφυγε... Ἀποφασίζει καὶ ἀποῦ ἀναψῆ ἑνα κεράκι, φεύγει. Ἐξω ἐκεῖνος ἔκχεε περίπκτο. Τώρα ἡ Δέσποινα εἶνε κατακόκκινη. Ἐκεῖνος τῆς δίδει δὴ τριαντάφυλλα, ἑνα κόκκινο καὶ ἑνα χλωμό.

Σκέπτεται νὰ τὰ ρίψῃ μὲ μὴ ματιὰ τῆς παρακλητικὴ, ὀδηγεῖ τὸ χέρι τῆς ἑστὰ χεῖλη τῆς. Ὀρκίζεται πῶς δὲν τὰ φίλησε, νὰ τὰ μυρίσῃ σκόπευε μόνον, μὰ ἐκεῖνος ψιθυρίζει.

— Τί εὐτυχημένα τριαντάφυλλα! !

Ἐπιστρέφει μὲ καρδίᾳ ἀνήσυχη. Φιλεῖ τὴν Ἀφρούλα καὶ ρεμβάζει τί μεγάλη τῆς φαίνεται ἡ ἡμέρα!

Τὸ βράδυ ὁ ἀνθοπόλεμος. Πικρογγεῖλε μερικὰ πράγματα ἑστὸν Σωτηράκη· θὰ τῆς τὰ φέρε καὶ θὰ τὰ φορέσῃ καὶ θὰ εἶνε ὠραία.

Ἐκεῖνη θέλει νὰ εἶνε ὠραία, μὴν ἀπατηθῆτε, εἶνε καλὴ σύζυγος, μὰ θέλει νὰ ταπεινώσῃ ἐκεῖνην τὴν γειτόνισσά τῆς, τὴν ἀσχημῆ.

Βραδυάζει καὶ οὔτε μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ τὸ ἀπόγευμα. Ἐρχεται τὸ τελευταῖο βαπόρι. Ἡ φίλη τῆς εἶνε ἐκεῖ καὶ ἀνευποποῦσιν καὶ αἱ δύο τὴν ὠραὴν βραδὴν ποῦ θὰ πεοῶσιν ἑστὸν ἀνθοπόλεμο. Ἡ φίλη λέγει — Ἄν θέλῃς νὰ σὲ πλησιάσῃ καὶ νὰ σοῦ πῇ δὴ ὁ λόγος ἀθῶα, κομπλιμέντα ἴσως ποῦ ἐπιτρέπεται νὰ τ' ἀκούσῃ ἡ περὶ τιμια γυναικία τοῦ κόσμου, φέρει ἀπόψε τὸ τριαντάφυλλο τριαντάφυλλο.

Ἐκεῖνη ἐτοιμάζεται ν' ἀποκριθῇ, μὰ περὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σωτηράκη καὶ κτυπᾷ μὲ τὸ ραβδί του τὸ γυαλί.

— Ἄ! ὄρη. Ἀπὸ τὸ βαπόρι εἶδα τὸν Σωτηράκη νὰ στέκεται ἀ-ἐλπισμένος ἀντίκρυ μας.

Ἐχασε τὸ τε εὐταῖο βαπόρι καὶ ἀπόψε μὴν τὸν καρτέρησ. Καλὴ νύκτα. Στέκεται σιωπηλὴ ἡ Δέσποινα παγωμένη.

Ἄχ! Δέσπονα μου. Τὸ ἔκαμε ἐπιτήδης. Ἀπὸ ζήλια. Ἐκεῖνος ὁ τακτικὸς Σωτηράκης νὰ χάσῃ τὸ βαπόρι! Δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου. Ἐκεῖνος βέβαια θὰ πάγῃ ἑστὸ θέατρο, θὰ διασκεδάσῃ καὶ σὺ.

Ἡ Δέσποινα κλαίει.

— Μὴν κλαῖς. Θὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω νὰ πάμε. Ὁ ἀδελφός μου μὰ συνοδεύει καὶ διασκεδάζεις καὶ σὺ. Τί; θὰ τὴν ἀρῆσῃς τὴν γειτόνισσα νὰ φιγουράρῃ ἀπόψε; Ἐλα, φόρεσε τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο καὶ κάθισε ἑστὸ παρὰ τῆμα. Ἡ Δέσποινα γυρίζει ἑστὸ ποτήρι, ποτήρι, ποῦ εἶχε τὰ τριαντάφυλλα καὶ βλέπει μόνον τὸ χλωμό. Κάτω ἑστὸ ἔδαφος εἶνε μαδημένο τὸ κόκκινο· ἡ Ἀφρούλα τὸ πῆρε ἀπ' τὸ στήθος τῆς καὶ τὸ μᾶτισεν!

Δὲν θέλει νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ λέγει.

— Ὅχι· ὁ ἀνδρὸς μου λείπει καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πάγω πουθενά.

— Τρελλή. Κάθισε ἐδῶ νὰ τρῶς τὴν νεότητά σου, ἐνῶ ἐκεῖνος διασκεδάζει.

Ἡ Δέσποινα κοκκινίζει καὶ λέγει.

— Ἄχ, ἀγαπητέ μου, δὲν ζεῦρεῖς ὅτι οἱ ἀνδρες εἶνε οἱ τύρνοι τοῦ κόσμου, εἶμεθα θύματα καὶ παίρνει τὸ μαζουρικὸ στεφάνι, ὅπως φέρει τὴν συμφορὰν τῆς μὲ περὶ μεγάλην ὑπομονήν.

Ἡ φίλη ἀνεγνώρισε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἔφυγε δυσχερῆς-μένη.

Ἡ Δέσποινα εἶνε κεντηθωμένη μὲ τὸν Σωτηράκη ποῦ δὲν ἤλθε, μὲ τὴν Ἀφρούλα ποῦ μᾶθησε τὸ τριαντάφυλλο καὶ σκοπεύει αὔριο νὰ κάμῃ μὴ τρομερὰ σκηνὴ νὰ τοῦ μᾶθῃ τοῦ ἀσυνείδητου νὰ φέρεται καλλίτερα. Βρέθηκε περὶ νὰ ὑποφέρῃ τέτοια μαρτύρια.

Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου.

3 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 3

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ

Πολλάκις μοι συνέβη, ὅτε ἔψαλλον, νὰ συναντήσω ἐκ νέου τὸ ὄμμα τοῦ Ροβέρτου προσηλωμένον ἐπ' ἐμοῦ μὲ ἰδιαιτέρων ἔκφρασιν. ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ ἡ ταραχὴ, τὴν ὁποίαν προξέει τὸ βλέμμα τοῦτο, δὲν ἐπέζη σχεδόν. Καὶ ὅμως ὁ Ροβέρτος οὐδέποτε μὲ ἐπῆνε καὶ σπανίως ὠμίλει περὶ τῆς φωνῆς μου.

Μίαν ἡμέραν μόνον, ἐπειδὴ τὸν ἤλεγξα διὰ τὴν ψυχρὰν ἀδιαφορίαν του, ὅτε ἡ Λουίζα ἔψαλλεν, ἐμεῖδιάσε καὶ εἶπεν· ἡ μουσικὴ δὲ ἐμὲ δὲν εἶνε τέχνη, εἶνε πάθος, σεις δὲ Ματθίλδη, ψάλλουσα, ἐκφράζετε πάθος.....

Ἡ Λουίζα ἦτο πλησίον ἡμῶν, ἤκουεν, ἀλλ' οὐδὲν προτίθηκεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέμενον τὴν ἀφῆσιν τοῦ Ροβέρτου Βάλ, μεθ' ὅσης ἀνυπομονησίας τὴν Λουίζαν. Ἀνεγνώριζον τὸ βῆμα του μακρόθεν· ἀνεξήγητον αἰσθημα μὲ ἀνήγγελε τὴν προσέγγισίν του. Πῶς συνέβη, ὥστε αἱ τὸσον ζωηραὶ καὶ νέαι συγκινήσεις νὰ μὴ ἐξεγείρωσιν ἐν ἐμοὶ οὐδεμίαν σοβαρὰν ἀνησυχίαν, δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐξηγήσω. Ἀναμφιβόλως ἡ πρός τὸν ἔρωτα ἀπειρία μου συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ μὲ ἀποπλανήσῃ. Δὲν εἶχον τὴν ἐλαχίστην δυσπιστίαν εἰς τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἠύξανετο ἐν ἐμοί. Δὲν ἦτο ὁ Ροβέρτος ὁ σύζυγος τῆς Λουίζης, εἰς ἀδελφὸς· σχεδόν, καὶ δὲν ἐχρῶσθον νὰ τὸν ἀγαπᾷ;

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΥ

Ὁ κατὰ τοῦ στηθοδέσμου πόλεμος διεξάγεται κατ' αὐτὰς μετὰ μεγάλης ζω·ρότητος παρὰ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου. Εἶναι ἤδη γνωστὸν τί ἐπεχείρησεν ἡ Βασίλισσα τῆς Πορτογαλλίας, ἵνα πείσῃ τὰς κυρίας τῆς Αὐλῆς τῆς, ὡς κα· πάσας τὰς κυρίας τῆς Πορτογαλλίας νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν στηθοδέσμον. Διὰ μηχανισμοῦ τοῦ Ραϊτγεν ἡ βασίλισσα ἠδυνήθη νὰ ἀναπαρστήσῃ ἐν φωτογραφίᾳ τὰς διαφόρους παραμορφώσεις τοῦ σώματος τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς, τὰς προξενηθείσας αὐταῖς διὰ τῆς ὑπερβολικῆς πίεσεως τοῦ στηθοδέσμου. Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη ἤνοιξεν εἰς πάσας τοὺς ὀφθαλμούς, ὠρίστησαν δὲ νὰ ἀπορύγωσιν ἐν τῷ μέλλοντι τὴν πίεσιν τοῦ σώματος, ἡ ὁποία τόσο ἐπιρραίζει καθόλου τὴν υγείαν.

Κατὰ τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας νεανίαις τις ἐν Λονδίῳ ἐλιποθύμησεν ἀφνης καὶ ἀπέθανε μετὰ στιγμὰς τινὰς ἕνεκα παθήσεως καρδιοσειδοῦς τοῦ στομάχου ἣν ἀπέκτεσεν ἐκ τῆς κακῆς συνήθειας νὰ πιεζῇ ὑπερβολικὰ τὸ σῶμά τῆς διὰ τοῦ στηθοδέσμου.

Τὰ ἄνω παραδείγματα θὰ ἦσαν ἀρκετὰ, ἵνα πιστοποιήσων ὅτι ἡ πίεσις τοῦ στηθοδέσμου καταστρέφει τὴν υγείαν, χωρὶς νὰ προσθήτῃ τίποτε εἰς τὴν καλλονήν. Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, τὸ ἀριστούργημα τοῦτο, τοῦ γυναικείου κάλλους ἔχει περιφέρειαν μέσης εἴλοσιν ἐπτὰ δακτύλων.

Καὶ ὅμως αἱ νεανίδες θεωροῦν δόξαν τῶν νὰ ὑψίστανται τὴν μαρτυρικὴν ταύτην πίεσιν, ἀρκεῖ νὰ θεωρῶνται κομψαὶ καὶ χαρίεσσαί. Τὸ στήθος, ὁ στόμαχος καὶ ἡ καρδία πιέζονται εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ προτβάλλεται καὶ αὐτὴ ἡ ἀναπνοή. Δυσκόλως κόρη συνεσφιγμένη διὰ τοῦ στηθοδέσμου, δύναται νὰ κάμψῃ τὸν κορμὸν τοῦ σώματος καὶ νὰ πσοδώσῃ εἰς αὐτὸ τὴν ἐλαστικότητά καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουσιν γοητευτικὴν χάριν τῆς γυναικός. Ἰδοὺ ἄλλως ἐν συνόψει ἡ γνώμη κυρίας ἰατροῦ ἐπὶ τῆς ἐπιβλαβούς τοῦ στηθοδέσμου ἐπιπερειαίας καὶ ὑπὸ αἰσθητικῆν ἔτι ἔποψιν.

«Ἡ ὑπερβολικὴ πίεσις ἐπιφέρει συμφορῆσιν τοῦ αἵματος εἰς τὰ ἄκρα καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸν τρόπον ὥστε μέση ἐκτάκτως λαπτορῆς. ἔχει ὡς συνέπειαν ἀναπόφευκτον χεῖρας ἐρυθρὰς καὶ πούτωπον μελάνων. Ὑπάρχει βεβελίως τρόπος νὰ

Πιθανόν τοιαῦτα μυστηριώδεις ἀδυναμίαι νὰ παρέτεσιν τὴν ἀπάτην μου. Ὑπεῖκον ἀναμφιβόλως εἰς τὸ ποταπὸν τοῦτον ἔνστικτον, τὸ ὁποῖον μὰς φέρει εἰς τὸ νὰ κλειώμεν τοὺς ὀφθαλμούς προ τοῦ κινδύνου, ὅστις μὰς ὀλίβει καὶ τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ τις νὰ χαρακτηρίσῃ. Ὁ βίος ἄλλως ἔρρεε τόσο ἡδέως· αἱ ἐβδομάδες διεδέχοντο τὰς ἐβδομάδας χωρὶς οὐδεὶς νὰ σκεφθῇ νὰ τὰς ἀπαριθμήσῃ. Ὁ θεὸς μου προητοίμαζεν ἡσυχῶς τὸ δεύτερον διαμέρισμα τοῦ μεγάρου, τὸ προωρισμένον διὰ τοὺς νέους συζύγους· αἱ προπαρασκευαὶ τοῦ γάμου ἐγένοντο εὐλαβῶς καὶ ὠμιλοῦμεν χαμηλοφώνως περὶ αὐτοῦ, ὥστε νὰ ἐφοβούμεθα μὴ ποιήσωμεν τὴν εὐτυχίαν ὡς στιγμὴν τόσο ἐπίσημον.

Ἡ Λουίζα ἠκτινοβόλει ἐκ χαρῆς καὶ ἐγὼ ἤθελον νὰ παρατείνω τὴν γοητευτικὴν ταύτην εὐτυχίαν.

II

Ἐσπέραν τινὰ εἶμεθα μετὰ τῆς Λουίζης εἰς τὸ διαμέρισμά μας ἀπησχολημένοι εἰς τὸν καλλωπισμόν μας· θὰ μετεβαίνομεν εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' ἡ ὠρα παρήλθεν ἀσυναίσθητος καὶ ἡ σύγχυσις μας ἦτο μεγάλη, ὅτε ὁ θεὸς μου μὰς ἀνήγγειλεν ὅτι μὰς ἀνέμενον, ἐγὼ τέλος προητοιμασθῆν, ἀλλ' ἡ Λουίζα ὀλιγώτερον ταχεῖα, ἴσως μάλλον φιλάρεσκος ἀπέχετο τοῦ νὰ προετοιμασθῇ. Τῇ προέτεινον νὰ τὴν βοηθῶσιν ἀλλ' ἐκεῖνη ἠρνήθη.

— Πέμφον τάχιστα τὴν Ἰουστίνην μὲ εἶπε, καὶ πήγαινε νὰ εἴπῃς εἰς τοὺς κυρίους νὰ λάβουν ὀλίγην ὑπομονήν. Κατέβην ψιθυρίζουσα ἄτιμὰ καὶ ἀποῦ εἰδοποίησα τὴν θαλαμηπόλον τῆς Λουίζης, ὅτι αὕτη τὴν ἀνέμενε, διήλθον ἐν σπουδῇ τὴν πρώτην αἰθουσαν καὶ εἰσ-

ἀποφύγη τις τὸ ἀτοπον τοῦτο, ἐὰν μεταχειρίζηται στηθοδέσμους κοντούς καὶ μαλακοὺς, ὅχι διὰ νὰ πιεζῇ τὸ σῶμα, ἀλλὰ διὰ νὰ συγκρατῇ μόνον αὐτό.»

Ἄλλως τε εἰς λεγεῶνας ὄλας τάσσονται πικροὶ αἱ νεάνιδες, τῶν ὁποίων τὸ σῶμα δύνανται νὰ περιφραθῇ ἐντὸς δύο παλαμῶν μόνον. Ἡ ὠρότης των εἶναι ἀπελπιστικὴ τὸ στόμα των αἰωνίως ἡμικνωκτόν, φκίνεται σερούμενον ἀρκετοῦ ἀέρος διὰ τὴν τακτικὴν τῆς ἀναπνοῆς λειτουργίαν. Αἱ νευρώσεις καὶ νευρικαὶ παθήσεις εἶναι ὁ κληρὸς των.

Ἐπάρχουν ἄλλαι, αἱ ὀλιγώτερον δυστυχεῖς, αἵτινες δὲν ὑπεδουλώθησαν ποτε εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ στενοῦ στηθοδέσμου. Ἡ ὑγεία των εἶναι ἀκαμμία καὶ ἀνθηρὰ καὶ τὰ κροσίου μετώπα των δὲν ἔχουν καμμίαν ὁμοιότητα μετὰ τὰ κροσίου μετὰ των κυριῶν, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω. Ἡ ζώνη των ἔχει βεβαίως πλάτος ὑπερβαίνον τοὺς δέκα δακτύλους, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ εἶναι αὐταὶ ὀλιγώτερον ἐκείνων εὐκαμπτοὶ καὶ χαριεσσαί. Πᾶσα κίνησις των εἶναι τελείως ἀρμονικὴ καὶ ἀναδεικνύει τὴν γοητείαν, μεθ' ἧς ἡ φύσις ἐπρόκεισεν αὐτὰς ἀφειδίως.

Νομίζω λοιπὸν ὅτι τὸ παράδειγμα, τὸ ὁποῖον ἐδόθη ἀπὸ τὰς κυρίας τῆς Αὐλῆς τῆς Λισβῶνος πρέπει νὰ τύχη καὶ ἄλλων μιμητριῶν, ἰδίως πρὸς ἐκείνων, αἵτινες θέλουν νὰ ἀρῶσιν, χωρὶς νὰ λαμβάνουν πολὺ συχνὰ ἀνάγκη ἰατροῦ καὶ φαρμακικοῦ. Δυστυχῶς αἱ ἀσθένειαι εἶναι ἀρκετὰ συχναί, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰς προκαλῶμεν, παίζουσαι καὶ περιδένουσαι τὰ σώματά μας ὡς μούμια τῆς Αἰγύπτου. Οὐδὲν εἶναι ὠραῖον ὅσον τὸ ἀληθὲς καὶ μόνον τὸ ἀληθὲς θέλγει καὶ γοητεύει πάντοτε.

Μαρία Ζηθ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΣΣΙΤΙΟΝ

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀπανταχοῦ φιλανθρωπῶν καὶ τῶν μέχρι τοῖδε προθύμως καὶ μετὰ παραδειγματικῆς γενναιότητος συνεισφερόντων ὑπὲρ τοῦ φιλανθρωπικοῦ τοῦτου ιδρύματος εἰς τὸ ἐξῆς : Κυρίαί τινές, μὴ ἀνήκουσαι εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο Σωματεῖον, ἐξαιτοῦνται τὴν συνδρομὴν ὑπὲρ τῆς διατροφῆς τῶν ἀπόρων καὶ προσφύγων Κρητῶν.

ἤλθον εἰς τὸ ἀναπαυτήριον. Πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν μου δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ τὸ ἐλάχιστον φῶς καὶ ἐσκέφθην ὅτι ὁ θεὸς μου καὶ ὁ Ροβέρτος ἔμενον καπνίζοντες εἰς τὸ θερμὸν κήπιον. Εἰσῆλθον ψηλαφούσα καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς ἐστίας ἠπλώσα τὸν πόδα πρὸς τὰ ἡμίφλεκτα καὶ διεσκορπισμένα ξύλα. Μόλις ἐστάθην ἐκεῖ στιγμᾶς τινος καὶ ἐλαφρὸς θόρυβος μετέκμα νὰ ριγῶ, ὅπως δὲ πλησίον μου εἰς τὸ σκότος εἶδον δυσδιάκριτόν τι σχῆμα κινούμενον, καὶ φωνή τις λίαν χαμηλὴ, τὴν ὁποίαν μόλις ἀνεγνώρισα, ἐψιθύρισε τὰς λέξεις ταύτας. — Ματθίλδη ἀγαπητῆ μου Ματθίλδη εἶσαι καιρὸς νὰ σοὶ ὁμιλήσω ἴσως ἐδράδυνα ὀλίγον. . . . — Τί! σὺ εἶσαι, Ροβέρτε, ἀνεφώνησα, παρελθούσης τῆς πρώτης ἐκπλήξεως· μοὶ προξένησας φόβον τῆ ἀληθείᾳ. Τί κάμνεις λοιπὸν ἐδῶ εἰς τὸ σκότος ὡς συνωμότης;

— Σκέπτομαι σέ, εἶπε, μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ νομίζω ἀληθῶς, ὅτι ὁ Θεὸς σὰς ὠδήγησεν ἐνταῦθα. Ὅταν σὰς εἶδον πρὸ ὀλίγου ἐρχομένην πρὸς ἐμὲ, ἀπαντῶσαν εἰς τὴν ἐνδόμουχον πρόσκλησίν μου, ὅτε ἀνεγνώρισα τὸ εὐκίνητον καὶ ἤρεμον βῆδισμά σας, τοὺς λαμπροὺς τούτους ὀφθαλμούς σας, ὅστινες με φωτίζουν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ νυκτερινὸν σκότος, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ παύσῃ πᾶς δισταγμὸς καὶ νὰ ὁμιλήσω, καὶ ὅμως παρατηρήσατε, Ματθίλδη, πόσον τρέμω Θεέ μου! οὐδὲν λοιπὸν ἐμαντεύσατε; . . . ἐὰν γνωρίζετε τὸ μυστικόν μου δι' εἴκτον εἶπατε αὐτό! μήπως δὲν τὸ ἐνοήσατε; μὴ δὲν ἀναγνώσατε ὅλην τὴν καρδίαν μου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου;

Ἐμείναι ἐκπεπληγμένη, μὴ τολμῶσα νὰ ἐνοήσω. — Τί λέγετε ὑπετονθόρησα ἐν τῇ ταραχῇ μου. Ἡ Λουίζα σὰς ἀγαπᾷ. . . . Τὸ γνωρίζετε εἶσθε λοιπὸν τρελλός; — Ἰσως εἶπεν, ἡσύχως· ἀλλὰ συγκαταθεθῆτε νὰ με ἀκροασθῆ-

οὺς εἶνε γνωστὸν τοῖς πᾶσιν ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤδη ἀνέλαβε νὰ διατρέφῃ τὸ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας Οἰκονομικὸν Συσσίτιον. Περὶ τῆς παραδειγματικῆς δὲ τάξεως μεθ' ἧς λειτουργεῖ τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο καθίδρυμα καὶ τοῦ ζήλου μεθ' οὗ ἡ Α.Β.Υ. ἡ Πριγκιπίσση Σοφία καὶ ἄπασαι αἱ εἰγενῶς ἀναλαβοῦσαι τὸ βαρὺ τοῦτο ἔργον κυρίαί ἐργάζονται, δὲν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη.

Τὸ Σωματεῖον τοῦτο εἶνε τὸ μόνον ὑφιπτάμενον καὶ λειτουργοῦν διὰ τῶν ἐξῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος τμημάτων α') ὁδοῦ Ξενοφώντος, πάροδος Φιλελλήνων β') Δημηρχεῖον καὶ γ') παρὰ τὸν Ἅγιον Νικόλαον. Πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μόνον ἀνετέθη καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐπιμετρίου τῶν Ἐσωτερικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 5363 διαταγῆς του, ἡ διατροφή τῶν προσφύγων Κρητῶν. Ἐπομένως πρὸς τὴν πρόεδρον τούτου κ. Μαριέτταν Κεραλά δέον νὰ ἀποστέλλωνται αἱ τῶν ἀπανταχοῦ φιλανθρωπῶν συνεισφοραὶ καὶ οὐχὶ πρὸς ἄλλας Κυρίας, αἵτινες παρανόμως αἰτοῦσι χρηματικὰς εἰσφορὰς πρὸς διατροφήν τῶν προσφύγων Κρητῶν καὶ ἐν γένει ἀπόρων, χωρὶς νὰ ἀνήκωσιν ἐν τῷ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας Οἰκονομικὸν Συσσίτιον, ἕπερ ἀνέλαβε τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον τῆς διατροφῆς τῶν ἀδελφῶν Κρητῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν Ἐφεδρῶν καὶ ἐν γένει ἀπόρων

Δωρεαὶ ὑπὲρ τοῦ οἰκονομικοῦ συσσιτίου.

Σοφία Τοπάλη 1000. Κυρία Ράλλη ἐκ Παρισίων διὰ τῆς Κυρίας Ἀντωνίου Βούρου 250 δρ. Ἐθνικὴ Ἀνώυμος Ἐταιρία διὰ τὸ Συσσίτιον 5.

ἀριέττα Κεραλά

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΚΥΡΙΩΝ

Δὲν ὑπάρχει βεβαίως τόπος εἰς τὸν ὅποιον ἡ γυναικεία ἐργασία νὰ ἐκτιμᾶται καὶ ἐνισχύεται περισσύτερον τοῦ ἰδικοῦ μας. Εἰς οἰκονομικῶν βιομηχανίαν καὶ ἐὰν ἐπεδόθη μέχρι σήμερον ἡ γυνὴ ἠδουκίμησε. Καὶ οἱ βιομηχανοὶ μας ἐκτιμῶντες τὴν ἀξίαν τῆς προσπαθοῦν ἡμεῖς νὰ διευκολύνουν περισσύτερον τὴν ὁρᾶσίν της.

Ἴδῃ δ' ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου γνωστὸς καλλιτέχνης ὑποδηματοποιὸς κ. Φωστήρας ἱδρυσεν τμημα Κυριῶν, τὸ ὅποιον θὰ διευθύνεται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γυναικῶν, καὶ εἰς τὸ ὅποιον θὰ δέχωνται μόνον κυρίαί, ἵνα διδῶν τὰς παραγγελίας των, τὰ μέτρα των καὶ ἐνεργοῦν τὰς ἀγορὰς των. Ἡδὴ Γαλλίς κυρία λαμβάνει τὰ μέτρα.

Εἰς τὸ τμημα τοῦτο αἱ τιμαὶ θὰ εἶναι ἐνταυτῷ κατώτεραι ὅλων τῶν ἄλλων ποδηματοποιῶν, μετὰ ἐργασίαν, ἐνοεῖται, ἐντελεστέραν, στερεωτέραν καὶ καλλιτεχνικωτέραν τῶν λοιπῶν.

τε. . . . Δύναμαι νὰ προσφέρω εἰς τὴν Λουίζαν καρδίαν, ἥτις ἀνήκει εἰς σέ. Θὰ ἦτο τίμιον τοῦτο; εἶπατε; Δύναμαι; Γνωρίζω ἐὰν πράγματι με ἀγαπᾷ; Εἶναι παιδίον, μήπως ἀγαπᾷ τις εἰς τὴν ἡλικίαν της; μήπως γνωρίζει νὰ ἀγαπᾷ. Ματθίλδη, εἶμαι ἐλεύθερος ἀκόμη· σκέφθητι περὶ τούτου. Ἀρκεῖ, ἀνέκραξα, ἀποθουῶσα αὐτόν, διότι ἦτο σχεδὸν εἰς τοὺς πόδας μου· δὲν θέλω νὰ σὰς ἀκούσω, ταῦτα πάντα εἶναι προδοσία πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου, καὶ δι' ἐμὲ ὕβρις. Ἐκαμα κίνημα διὰ νὰ ἐξέλθω.

— Δὲν θέλετε νὰ με ἀκούσητε ἀνέκραξεν, αἰρνιδίως ὑψώσας τὴν φωνὴν καὶ ἀρπάσας τὰς δύο χεῖράς μου, τὰς ὁποίας ἐκράτει ἰσχυρῶς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του. Εἶσθε σκληρά, Ματθίλδη, πλὴν γνωρίζετε ὅτι ὁ ἔρωσ μου δὲν εἶναι κοινόν τι αἰσθημα. Φρονεῖτε ὅτι δύνανται νὰ εἰπωσιν ἄνθρωπον: ἀγάπα ἐδῶ καὶ μὴ ἀγαπᾷς ἐκεῖ; Ὁ ἔρωσ δὲν ἐκλέγει, Ματθίλδη· ἔρχεται ἄνωθεν καὶ μᾶς καταλαμβάνει. . . .

Ἴνῳ ὠμίλει ἡσθάνομην ἐμαυτὴν τεταραγμένην καὶ ἡμιτηθηθεῖσαν ἤδη. Οἱ φλογεροὶ οὗτοι λόγοι, ἡ ἀσυνήθης αὕτη παραφορὰ, εὗρον ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῆς καρδίας μου μυστικὸν συνένοχον. Ἄλλ' ἐγινόμην ἄκαμπτος εἰς ἐμαυτὴν, ἐπιδείξασα ὑψίστην ἀδιαφορίαν· ἀπέσυρα τὰς χεῖράς μου, τὰς ὁποίας ἐκράτει εἰσέτι. Τὴν στιγμὴν ταύτην φαινεῖν λάμπει, παρσιδύσαστα διὰ τῶν παραπετασμάτων τῆς θύρας καὶ ἡ ἐπαφὴ ἐσθῆτος ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς παραπλευροῦ αἰθούσης μᾶς ἀνήγειρε τὴν ἀφίξιν τῆς Λουίζης. Ματθίλδη, εἶπε, μετὰ σπουδῆς μίαν μόνην λέξιν ἀκόμη! Κατὰ τί ὁ ἔρωσ μου θὰ σὰς προσβάλλῃ ἐὰν ἡ Λουίζα συγκατανεύσῃ; ἐπίτρεψόν μοι. . . .

(Ἀκολουθεῖ).